

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

.....
 ΦΥΛΛΟΝ 30. (Νομβρίου 24.)
 .....

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΙΣ Δ. ΔΘ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ.

1857.

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΩΝ.

(Έκδίδεται κατά ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Έν Ἀθήναις πρὸς τῷ ἐκδότῃ, ὁδὸς Κυρίου ἀριθ. 865.

Έν ταῖς Ἐπαρχίαις πρὸς τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ <i>Πρωτεύουσῃ</i> κατὰ μῆνα	Δραχ.	4 50
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	»	6.
<i>Προπληρωτέα</i> ἐτήσιος <i>Συνδρομῆς</i> .	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν <i>Τουρκίᾳ</i> καθ' ἑξάμηνίαν εἰκοσάρια <i>τουρκ.</i>	3.
<i>Προπληρωτέα</i> ἐτήσιος <i>Συνδρομῆς</i> <i>τουρκικῆς λίρας</i> .	4.
Διὰ τοὺς ἐν <i>Βλαχίᾳ</i> <i>προπληρωτέα</i> ἐτήσιος <i>τάλ. αὐστρ.</i>	5.
Διὰ τοὺς ἐν τῇ <i>Ἰουρῷ Πολιτείᾳ</i> <i>προπληρωτέα</i> <i>λίρας ἀγγλ.</i>	4.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινόν, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτιὲν καθηγητὴ τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύῃ εἰς τὸν ἰπιθιμοῦντα, οἰουδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ μυθιστορηματικόν εἰς Γαλλικὴν γλῶσσαν μὲ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμὴν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὕλην γραρικὴν διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδεσίας.

- Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
- Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς.
- Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
- Χειρουργικῆς.

Ἐπισημασθέντα καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χημικὴν ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν τυπογραφίαν κλ. κλ.

Ἀναγγέλλομεν ἐπίσης, ὅτι παρὰ τῷ αὐτῷ Κυρίῳ Καρόλῳ Ποτιέν, εὗρισκεται τὸ Γαλλικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα — Le Journal pour Tous — εἰς τόμον ὀλόκληρον ἐκ σελίδων 836 εἰς 4ον, περιέχοντα 40 διηγήματα κεκοσμημένα διὰ 326 ὀράκιον εἰκονογραφικῶν — καὶ τιμᾶται, ὁμινοῦν ἀγγλιστί, εἰς δραχ. 9,50 — ἀδελφὸν 7.75.

Ἐπίσης, ὅτι συλλογὴ ἐκ 1,000 περίπου διαφόρων ἰσορημάτων ἐκ τῶν νεωστὶ ημοσιευθέντων εἰς Παρισίους, τιμωται παρὰ τῷ ἰδίῳ δραχ. 1: 15. 2: 30 καὶ 3. κατ' ἀναλογίαν ἑκαττον ἀντίτυπον.

Ὅστις δὲ ἤθελε προμηθεύσει αὐτῷ τὸ ἀντίτιμον δραχ. 75 ἐξ ἀγορᾶς διαφόρων παρ' αὐτῷ εὗρισκομένων βιβλίων, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, θίλει ἔχει ὄψαν ἐν ἀντίτυπον τοῦ συγγράμματος — Le Journal pour Tous.

Αἱ παραγγιλίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτιέν ἢ παρὰ τῷ ἐκδότῃ τοῦ Ἀβδερῖτου.

ΟΙ ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ΧΡΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. φυλ. 29.)

— Εὐγε ! εἶδες ἐκεῖ, αὐτὸ μὲ ἔκαμε νὰ ἐνθυμηθῶ καὶ ἐγὼ τὸ τραγουδάκι τοῦ φίλου μας ποιητοῦ, — τοῦ ὁποίου δὲν λέγω τὸ ὄνομα, διότι τὸν γνωρίζετε — ἀκούσατε, καὶ κρατεῖτε τὸ ἴσον τῆς τελευταίας συλλαβῆς πάντοτε.

Γιὰ ἔλα, κάψο-Γιάννη, νὰ τὸ μυρισθῆς,
Ἐλα νὰ σὲ συστήσω καὶ νὰ γνωρισθῆς
Μὲ τὴν κυρὰ Βαρέλλα
Τὴν ἀγάπη μου!

— Ψυχὴ μου ! σοῦ συσταίνω τὸ Γιαννάκη μου.
Καλὸ κρασποπατέρα, φίλο γκαρδιακό
Τ' ἀφέντη μας τοῦ Βάκχου — τὸν Κύρ Γιαννακό !

Μ' ἐχάσατε, τὸ ξεύρω, πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ ;
Γνωρίζεις, κάψο-Γιάννη, πῶς σὰν ἀγαπῶ,
Τοῦ ποτηριοῦ τοὺς φίλους
Τοὺς ἀλησμόνω

Ὡς ποῦ νὰ καταλύσῃ τὴν ἀγάπη μου,
Τὸ ἀκατάλυτό μου τὸ στομάχι μου.
Μ' ἀφοῦ καὶ εἶχες τύχη, κ' εἶχες ρίζικὸ
Κάθησε νὰ τὸ πιούμε — φίλε Γιαννακό.

Ἐ, σὺ Γερονικόλα, μέθυσε καὶ σὺ ;
Στείλε μας μιὰν ἐλίτσα, μιὰ γιὰ τὸ κρασί.
Νὰ τὸ στραγγίσω θέλω
Κέρνα, Γιαννακό,
Παρήλθε τόση ὥρα μιὰ σταλιὰ νὰ πιῶ . . . .

Ἄχ! πόσω τὸ λυπούμαι, τί κρασί γλυκὸ,
Ἀνάθεμα τὴν ὥρα ποῦρθεσ Γιαννακό. . . .

Ἀγάπη μου Βαρέλλα! φέρτε τὰ βιολιά,
Ν' ἀδιάζωμε μὴ κοῦπα μὲ τὴ δοξαριά.

Ἄχ, κι' ὁ Θεὸς ἂν εἶχε
Ἐπὶν' ἀπ' αὐτὸ,

Φαντάσου μεθυσμένο, φίλε, τὸ θεό!
Ν' ἀρθῆ νὰ μοῦ ζητήσῃ — ἄκου τί θὰ πῶ
«Πρωθυπουργὸς κι' ἂν γίνης, δὲν τῶχω σκοπό.»

Μ' ἀνοιξε δὰ τὰ χεῖλη κἄτι νὰ μοῦ πῆς,
Τί διάβολο! κοντεύεις μόνος νὰ τὸ πιῆς. . . .

Κ' ἐγὼ τὸ γλυκοσφίγγω,
Μὰ κάπου καὶ μιῶ!

Δὲν φταῖς ἐσύ, μὰ φταίω ἐγὼ τοῦ προσκαλῶ.
Κρασί μου ζηλεμένο τ' εἶν' τοῦτο τὸ κακὸ,
Ποῦ πάθαμε κ' οἱ δυὸ μας ἀπ' τὸ Γιαννακό.

— Πίνω, κύριοι, εἰς ὑγείαν τοῦ ποιητοῦ διότι καλὸ καὶ τὸ τρα-
γοῦδι, μὰ καὶ τὸ κρασί μας θέλει τέτοιο προσφάγι!

— Εἰς ὑγείαν του!

— Ἄλλο ἐν ποτῆρι, φίλοι ἵππῶται, νὰ μὲ θάψετε! εἰς ὑγείαν τῆς...
τῆς ἀδυναμίας μας!

— Ὄχι, ἔχι! εἰς ὑγείαν ἰδικήν σου, ἂν θέλῃς, μάλιστα.

— Στὸ διάβολο τὸ κεφάλι μου! ὅπου εἴσθε σεῖς ἄνθρωποι νὰ εὐ-
χαριστήσητε τὴν ἀδυναμίαν ἐνὸς φίλου σας—ἐφώνησεν ἠγανακτισμένος
ὁ ἵππότης καὶ διὰ τοῦ γρόνθου του συνέτριψεν τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης
πινάκιον.

— Χά! χά! χά! ἐξεφώνησαν πάντες, ὁ ῥητινίτης ἀρχίζει νὰ θαυ-
ματουργῆ! πρόσχε, καλέ μου, διότι ἂν ὁ καθεὶς μας εἰς ὑγείαν τῆς
κάθε ἀδυναμίας του σπάζει ἀπὸ ἐν πινάκιον, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁ Γερο-
νικόλας πρῶτ', πρῶτ' ἂν ἐπισκέπτεται τοῦ Κύρ Γιάννη τὸ ὑελοπωλεῖον.

— Τέτοιοι εἴσθε σεῖς! πάντοτε νὰ χαλάτε τὴν διάθεσιν τοῦ φί-
λου σας.

— Χά! χά! χά!

— Χαχανίζετε ὅσῳ θέλετε, «ἡ φάβα ἀπὸ τὴ σκάση τῆς νεροῦ
δὲν εἶχε καὶ ἐβραῖε» λέγει ἡ παροιμία.

— ὦ, αἵματα! τί αἵματα εἶν' αὐτά;

— Διάβολε, εἶδες! ἔκοψες τὸ χέρι σου.

— Ἐκατάλαβα' ἀλόμη δὲν ἤρχισεν ἡ μονομαχία καὶ ἔχομεν πλη-
γωμένους.

— Εἶθε νὰ σπάσουν τὴ μύτη σου, Προηγούμενε, καὶ ἐγὼ μὲ ὄλο
τὸ κομμένο χέρι ὑπόσχομαι νὰ σὲ διαδεχθῶ.

— Στάσου, στάσου καὶ ἄφες τὰς ἐπιδείξεις! φέρε ἐδῶ τὸ χέρι σου!
— Διάβολε! τρίμμα ὑέλου ἐντὸς τῆς πληγῆς σου.

— Πλύνετο, πλύνετο μὲ ὀλίγο κρασί καὶ δέσετο σφιγκτὰ γρήγορα
τί ἀνόηταις παλλικαριαῖς!

— Ὄχι δὰ, παρακαλῶ, αἱ ἰδικαὶ σου παλλικαριαῖς τῆς Καλαμπάκας,
εἶναι ἱστορικαί.

— Καὶ μάλιστα ἱστορικαί! ἂν θέλῃς, πρόσχε νὰ ἀκούσης.

— Αἶ, Προηγούμενε! παράμυθια πάλι;

— Ἀπεναντίας εἰναὶ ἱστορικόν, ἀπὸ τὸ ὅποιον, θὰ μάθῃ ἡ γενναί-
της του, ὅτι παλλικαριά εἶναι ὄχι νὰ σπάζῃ τις τὰ πινάκια καὶ νὰ
τρώγῃ τὰ ποτήρια, ἀλλ' ὅτι γιὰ μιὰ ἐλιά δὲν ἐψήφισα τὴν ζωὴν μου.

— Χά! χά! δὲν γελάτε; γιὰ μιὰ ἐλιά! παράδοξος ἰδέα!

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, νοστιμότατον θὰ ἦναι, γιὰ μιὰν ἐλιά! ἄς ἀ-
κούσωμεν.

— Ἀκούσατε, κύριοι, τί μοὶ συνέβη ἐν καιρῷ τῆς ἐκστρατείας ἐ-
κείνης; ἥτις ὅπως ἐγένετο ἀφινιδίως ἐν καιρῷ χειμῶνος, μὲ χιόνας
μέχρι γόνατος, δύναται νὰ παραβληθῇ τῷ ὄντι. . . .

— Μὲ τὴν ἐκστρατείαν τῆς Μόσχας βεβαίως, θέλεις νὰ εἰπῆς, ὅ-
πὸ τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος. . . .

— Ὅθ' ἀφῆσατε τὰς εἰρωνείας;

— Λέγε, λοιπὸν λέγε! μὲ τὴν συμφωμίαν ὅμως νὰ γελάσωμεν εἰς
τὸ τέλος ὅσῳ θέλομεν.

— Νὰ γελάσητε; θὰ φρίζετε! θὰ φρίζετε! σὺ μάλιστα, γενναί-
τατε, ὅστις μόλις εἶδες αἷμα καὶ ὠχρίασες, φαντάσου νὰ ἀκούσης αὐτὰ
τὰ τραγικά, εἶναι φρίκη!

— Χά! χά! χά! θὰ φρίζῃς, φρίζε λοχαγέ! λέγει καὶ ὁ λοχίας
Παλαύρας τῆς κωμωδίας.

— Δὲν τῶχω τώρα. ἀλλὰ μὲ κάμνετε νὰ γελῶ καὶ ἐγώ.

— Τὸ ὅποιον, θέλει νὰ εἰπῇ, ὅτι ἔχομεν δίκαιον νὰ γελῶμεν καὶ
ἡμεῖς.

— Διόλου μάλιστα δὲ ἔχετε δίκαιον, πρὶν ἀκούσητε τί θὰ διηγηθῶ.

— Εἶναι ἀληθές, πλὴν ἡμεῖς ἐγελάσαμεν εἰς ὅτι ἠκούσαμεν, καὶ
ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν συμπεραίνομεν τὸ τί θὰ περιέχῃ τὸ ὄλον.

— Ἄφες τον, ἀδελφέ, νὰ λέγῃ διότι, μὰ τὸ κρασί! δὲν σοῦ δίδω νὰ
πίης, οὔτε δράμι.

— Μὰ τὸν Βάχχον! βωβαίνομαι, ἄς λέγῃ ἕως ἂν φέξῃ.

— Ἀρχίζω, κύριοι, καὶ ὁ Προηγούμενος ἐβρόφησε δύο δακτυλά-
κια αἴνου, ἔβησεν ἑλαφρὰ καὶ θωπεύσας τὴν γενειάδα του, ἤρξατο τῆς
διηγήσεως ὡς ἐξῆς, ὀλοπόρφυρος ἐκ τῆς συγκινήσεως.

— Καλησπέρα τοῦ παραμυθιοῦ, εὐγενέστατοι!

— Καλή σου ἑσπέρα, γέροντα! ἀπαράλλακτα ἤρχιζε καὶ ἡ μακα-
ρίτις ἡ νονά μου, ὅταν διὰ νὰ μὲ ἀποκοιμήσῃ μοὶ διηγεῖτο κἄτι.

— Μάλιστα, ἀλλ' ἐκεῖνο ἦτο διὰ νὰ κοιμηθῆς, τοῦτο ὁμως εἶναι νὰ μὴν νυστάξῃς.

— Ναί, ἀλλὰ καὶ τότε ἤμην μικρὸς, ἐνῶ τώρα. . .

— Διάβολο! ἂν θέλῃς μὴ γελᾷς, μὲ τὰς ὥραιάς αὐτάς ἀντιλογίας.

— Κύριοι, τὸ γεγονός ἐπιγράφεται.

ΤΑ ΣΚΟΤΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΕΛΙΑ

— Ὁραία! περίεργος ἐπιγραφή.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν . . .

Εἴμεθα, Κύριοι μου, ἐστρατοπεδευμένοι εἰς τὰ ὑψώματα τοῦ Πέτα, καὶ ἀπέναντι ἡμῶν ἠγείρετο σιδηρόφρακτον τῆς Ἄρτης τὴ μελανόμορφον φρουρίον, ἀφομοιούμενον εἰς ὄλοσμον τοῦρκον, καθωπλισμένον, τὸν ὅποιον ἠὲ χαριστούμεθα νὰ παραφυλάττωμεν, διὰ νὰ μὴν εἴπω νὰ πολιορκώμεν.

Εἴμεθα ὑπὲρ τὰς δύο χιλιάδας, ὑπὸ διαφόρους ἀρχηγούς, καὶ γενικὸν ἀρχιστράτηγον τῶν κατὰ τὸ Πέτα, εἶχομεν τὸν στρατηγὸν Τ'αβέλα' ὅμως ἐπὶ τῷ φιλῶ ὀνόματι ἀρχιστράτηγον, διότι καθεὶς ἐξ' ἡμῶν ἦτο καὶ στρατηγὸς καὶ στρατιώτης, καὶ οὔτε ἠρώτα, οὔτε ἀνεγνώριζεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀνώτερόν του· ὅστις ἤθελεν ἤρχετο καὶ πάλιν ἀνεχώρει ὅποτε ἤθελεν, χωρὶς οὔτε κἀν νὰ ἐρωτήσῃ, διότι οὐδ' αὐτὸν τὸν ἠρώτων ὑπὸ τίνος σημαίαν ἦτο τεταγμένος· τέλος ἂν ὑπῆρχον χίλιοι στρατιῶται ἐν ὄρα μάχης ἀνεφαίνοντο χίλιοι εἰς ἀρχηγὸς ἐνεργοῦντες ἕκαστος ἀνεξαρτήτως τοῦ ἄλλου, διότι ἡ θεὰ φιλοτιμία οὐ τῶ μᾶς ἐνέπνεε.

Μὴν σὰς φωνῇ λοιπὸν παράδοξον, ἂν ἀκούσῃτε, ὅτι μίαν αὐγὴν εὐρέθημεν καὶ ἡμεῖς συνηγμένοι ἕως δέκα ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἕκαστος τοῦ ἑαυτοῦ του μὲν, ὑπὸ μιᾶς ὁμως καὶ τῆς αὐτῆς ιδέας οἰστροηατούμενοι, νὰ ἐψήσωμεν μίαν αἶγα, ἥτις (μὴ γελᾶτε, κύριοι) ἀποπλανηθεῖσα τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου, περιέπεσεν εἰς τὰς τιμίας ἡμῶν χεῖρας, καὶ ἰδοὺ πῶς.

Εἶχομεν πληροφορηθῆ, ὅτι ἄτακτος στρατὸς τουρκικὸς φθάσας ἐκεῖ προϋτίθετο νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τοῦ φρουρίου, καὶ ἰδοὺ καταβάντες ἡμεῖς ἀφ' ἑσπέρας εἰς τὸ παιδίον, μὰ τὴν ἀλήθειαν δὲν εἰξεύρω πόσοι, διμοιράσθημεν αὐτεπαγγέλτως εἰς ἐνέδρας· ἀλλ' ἐνῶ δὲ ἐσχεδιάζαμεν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς τὴν κατατροπὴν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ὁ καθεὶς ἠρήμιαι τὰ λάφυρα, ὅσα ἐμελλε νὰ ἔχῃ, αἴφνης περὶ τὴν αὐγὴν τῶν τυμπάνων ὁ θύρβος καὶ τῆς σάλπιγγος ἡ φωνὴ ἀντήχησεν εἰς τὸ βάθος τοῦ ὑπὸ τοὺς θάμνους φυσικοῦ σκηνώματος ἡμῶν, καὶ μᾶς ἔκαμε νὰ προσβάλωμεν τὴν κεφαλὴν· ἀλλ' ὁ γδοῦπος κανονικοῦ βήματος μᾶς ἀνήγγειλεν, ὅτι τακτικὸς στρατὸς παρήρχετο· οὐχὶ δὲ μακρὰν ἡμῶν εἰς τῆς πρῶτας τὰς ἀναθυμιάσεις, ἐξελίσσετο ὡσεὶ τεῖχος μαύρη γραμμὴ, φέρουσα ἀστράπτουσαν λόγχην ἐπ' ὤμου. — Ἐν ταιούτῃ περιπτώσει

ἡ φρόνησις ἀπαιτεῖ, οἱ ὀλίγοι ἄτακτοι νὰ κρύπτονται πάντοτε βαθύτερα εἰς τὰς ἐνέδρας τῶν καὶ μόλις νὰ προκύπτωσι, τότε δταν τὸ οὖς ἡ ὁ ὀφθαλμὸς αὐτῶν διακρίνῃ, ὅτι ὁ κίνδυνος παρήλθε μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, ὅστις ἦτο τακτικὸς τῷ ὄντι, καὶ σχετικῶς πρὸς ἡμᾶς πολυάριθμος, φέρον μεθ' ἑαυτοῦ πυροβόλα, ἱππικὸν . . . ἐνῶ ἡμεῖς οὐδεμίαν ἄλλην ὄπλοσκευὴν εἶχομεν ἐκτὸς τοῦ ἐλαφροῦ πυροβόλου καὶ μιᾶς μαχαίρας.

Τέλος, τῶν τυμπάνων ὁ θόρυβος δὲν ἠκούετο πλέον καὶ τῶν ἱππίων τὸ ποδοβόλημα ὑποκώφως ἀντήχει ἐπὶ τοῦ ἐλάφους, τὸ ὅποιον ἐξετάζομεν προσκεκολλημένον ἔγοντες τὸ οὖς ἐπ' αὐτοῦ. Ἐπιστεῦσαμεν λοιπὸν, ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ ἐξέλθωμεν καὶ ἀκολουθήσωμεν τὰ διαδήματα αὐτῶν, ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ τὰ ἐμποδίσωμεν. Πλὴν μόλις ἐφάνημεν, καὶ

— Κάτω! παιδιὰ, κάτω! ἠκούσθη ὅπισθεν ἡμῶν τραχεία τις φωνὴ καὶ ἐν τῷ ἅμα εἰς τὸν κρότον ἐνὸς ὄπλου τόσοι σωλήνες πυροβόλων ἀνέλαμψαν καθ' ἡμῶν καὶ τὸ πῦρ αὐτῶν μᾶς ἐθάμβωσεν, ἐνῶ τὰ μολυβδόβολα ἐσύριζαν ἐναρμονίως εἰς τὰ ὦτα μας.

Δὲν εἰξεύρω πῶς, πλὴν ὅλοι εὐρέθημεν πρηνεῖς, νομίζοντες, ὅτι εἴμεθα φονευμένοι.

— Ἰὰ τουφεκιά σας! παιδιὰ· φωτιά παιδιὰ στὰ σκυλιά! — ἐπανελάμβανεν ἡ φωνὴ—καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἐκένοωσεν ἐκ δευτέρου τὸ ὄπλον του, συνήλθομεν τότε καὶ τινες, ἀφοῦ ἐθεσθαίωθημεν, ὅτι οὐδεμίαν ὀπὴ ἠνόηθη ἐφ' ἡμῶν, δι' ἧς ἠδύνατο νὰ δραπετεύσῃ ἡ ψυχὴ, ἡ δὲ κεφαλὴ ἔμενεν εἰς τὴν θέσιν τῆς, ἀνελάβομεν τὰ πυροβόλα μας, τὰ ὅποια εἶχομεν ἐναποθέσει, καὶ διὰ τοῦ βλέμματος συνονοήθημεν νὰ τὰ μεταχειρισθῶμεν κατὰ τοῦ ἐνώπιον ἡμῶν ἐχθροῦ.

Διάβολο, ἔλεγα· ἂν σημαδεύουν οὕτω πάντοτε οἱ τουρκοὶ, καλιότερον νὰ ἀντικρίζωμεν τὸ στόμα τοῦ πυροβόλου τῶν . . . ὅτε καὶ τρίτον πυροβόλον ἐκενώθη ὅπισθεν ἡμῶν καὶ σποράδην δύο ἢ τρία ἠκούσθησαν μακρύτερα, ἀνταποκρινόμενα οὕτω εἰς τὸ ζῶηρόν καὶ ἀκατάπαυστον πῦρ τοῦ ἐχθροῦ· ἡ δὲ φωνὴ ἐπανελάμβανεν.

— Ὅρὲ τι κάνετε, παιδιὰ! ὄρὲ, βαρεῖτε, βαρεῖτε τὰ σκυλιά!

Ἐγερθεῖς ἐστράφη πρὸς τὴν φωνὴν καὶ ἀντελήφθην ἐν συνόψει, ὅτι ὅπισθεν ἡμῶν ὑπῆρχε κορμὸς ἐλαίας ἡμικατεστραμμένης ὑπὸ πυροκαϊᾶς, αἱ παραφυάδες ὅμως καὶ τὰ ἄγρια ἀναθλαστήματα αὐτῆς ἐμόρφουν εἶδος τι φράκτου, ὀπίσω τοῦ ὁποίου, τὴν φλοκάταν ἔχων ἐφ' ἑρμιμένην ἐπ' αὐτοῦ, δίκην ὀχυρώματος, ἴσκατο γέριον ὀπλίτης, ἀρσιτροφος, μορφὴ ὀλόμαυρος ἐκ τῆς πυρίτιδος· τὴν κεφαλὴν ἔχει περιτετυλιγμένην μὲ χρωματιστὸν καλαμκέριον καὶ τὸ βλέμμα ἀστράπτων ὡς ὁ ἀργυρὸς τοῦ ὀπλισμοῦ του καὶ γοργὸν ὡς τὸ πῦρ τοῦ κρουοφυλλίου του. Μόλις ἐφάνη καὶ μὲ εἶδε.

— Στὸ γόνα, ὄρὲ παλλικαρόπουλο! μοὶ κρᾶζει! — Στὸ γόνα, καὶ βαρεῖτε τὰ σκυλιά· τώρα φθάνει καὶ τὸ Καραϊσκόπουλο μὲ πεντακάσιους καὶ . . .

Ὁ κρότος τοῦ ἐκκενωθέντος ὄπλου του δὲν μοὶ ἐπέτρεψε νὰ ἀκούσω

τὸ τέλος τῆς ρητορείας τοῦ ἐξησκημένου αὐτοῦ μαχητοῦ, ὅστις τοσοῦτον μὲ ἐγαθήτευσεν, ὥστε ἐκυψάσθησαν τοῦ ἐκ θάμνου προχώματός μας, διὰ τὴν προφυλάξω τὴν ζωὴν, ἐπιθυμῶν νὰ ἐπανίδω αὐτὸν εἰς τὸν κόσμον τοῦτον.

Καὶ οἱ δέκα ἐνεδρεύοντες ἐκαὶ εἴμεθα πρωτόπαιροι, καὶ ἂν ἐνθυμούμαι καλῶς, μετὰ τριῶν μηνῶν ἐκστρατείας, ἦτον ἡ πρώτη περίστασις, καθ' ἣν ἐκενοῦτο τὸ πυροβόλον μου — ὄχι, ψεύματά μου, ἦτον ἡ δευτέρα, διότι τὴν πρώτην ἐπυροσκορήσαμε μόνον του, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἐρρίπτα ἐπῶμου, λησμονήσας νὰ καταδιβάσω τὸν λύκον του. Ἐντούτοις ὅσον μαθητευόμενοι καὶ ἂν εἴμεθα, δὲν εἰξέσρω πῶς, ἀλλὰ τὸ ἀναφλέγον ἡμᾶς αἶσθημα τοῦ ἐθνισμοῦ, τῆς πυρίτιδος ἢ ὁσμῆς, τοῦ πυροβολισμοῦ αἱ συνεχεῖς ἐκπυροσκορήσεις, πρόσθετες καὶ τὸ ἀσφαλές τῆς θέσεως ἡμῶν, διηρέθιζον τὴν μεταξύ ἡμῶν ἀμιλλαν καὶ διετηροῦμεν ζωηρῶν καὶ ἀκατάπαυστον πῦρ, ὥστε εἰς πᾶσαν ἐπανάληψιν αὐτοῦ, ὡπισθοχώρου τοῦ ἐχθροῦ οἱ τολμηρότεροι, αἰετίνες ἐπετίθεντο νὰ μᾶς ἐξώσωσιν ἐκεῖθεν· καὶ τοῦ ὅπισθεν ἡμῶν γέροντος μαχητοῦ τὰ θριαμβευτικὰ ἐπιφωνήματα, κατέφαινον, ὅτι ἡ πλευρά μας ἐνίκα — ἐν βλέμμα ἐρρίψα πρὸς τὰ δεξιὰ μου καὶ εἶδα, ὅτι οἱ σποραδικῶς ἐγειρόμενοι κορμοὶ τοῦ ἐλαιῶνος εἶχον μεταβληθῆ εἰς ὄχυράματα, ἀφ' ὧπου πῦρ ἀκατάπαυστον διεχύνετο, πῦρ ἀντίστοιχον τοῦ ἐχθρικοῦ. Τὰ πυριτόβόλά μας ἐντούτοις ὀλιγότερον καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτον εἰσέτι ἀέθαιον· ἐγὼ μάλιστα, ἐνθυμούμαι, ὅτι δύο τρεῖς γομώσεις μοὶ ἐναπέμενον ἐν τῇ πυριτοθήκῃ μου καὶ ὠρίσθησαν νὰ τὰς κενώσω εἰς τὰ σπλάχνα τοῦ πρώτου τούρκου, τὸν ὅποιον ἤθελα συναντήσῃ εἰς ἀπόστασιν πέντε βημάτων, μετ' ἀποτελέσματος· διότι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐρρίπτα, κατὰ τύχην εἰς τὸν σωρὸν, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν μου, δὲν ἀναλαμβάνω τὴν ἀμαρτίαν ἂν ἐν ἀγνοίᾳ μου ἔστειλα τινὰ νὰ λουσθῆ εἰς τὰ βεῖθρα τῆς Ἑδέμ, τὴν ὅποιαν ὁ Μωάμεθ προητοίμασε διὰ τοὺς πιστοὺς τοῦ Κορανοῦ του. Ἐκένωσα λοιπὸν τὸ ὄπλον μου, τὸ ἐγώμωσα ἐκ νέου καὶ ἐξηπλώθην ἐκτάδην.

— Τί ἐπληγώθη, ἐνθυμούμαι μὲ εἶπεν ὁ παράπλευρός μου συμμαχητής.

— Χριστὸς καὶ Παναγία! δάγκασε τὴν γλῶσσαν σου, τὸν ἀπεκρίθην ἀναπαύομαι, διότι δὲν ἔχω πλέον πυριτόβολα, μόνον τρία μοὶ μένουσιν. . . Δὲν ἐπρόφρασα νὰ συμπληρώσω τὴν ἰδέαν μου· καὶ ὄχλοσθῆ, ἀλλὰ λαγγιδεὶς πολὺς μὲ ἔκαμε νὰ εὐρεθῶ ὄρθιος.

— Ὁρᾶ, βραβεῖτε τοὺς! πάρτετα τὰ σκυλιά! . . . πίσω! ὄρᾶ, πίσω! ἔκραζε ἀπηληπισμένα ὅπισθεν ἡμῶν ὁ γέρον, βλέπων ἴλην ἰσπίων νὰ κινήται μέγα τάχος καθ' ἡμῶν. Ἄν ἄλλο κινούμενον νὰ ἀπολάσσω τὴν ἡμέραν ἐκείνην· βεβαίως ἡ εὐχὴ μου ἐξεπληροῦτο, τὴν κεραλήν ὅμως ἐνὸς τούρκου ἐζήτησα καὶ ἡ κακὴ του μοῖρα μοὶ τὴν προσέφερεν.

Εἰς ἰσπίδες ὀλοστόλιστος, πλὴν ἄγριος καὶ ἀπειλητικὸς, ἀπεχωρίσθη

τῆς σπείρας του, προέβη μέχρι τοῦ ὄχυρώματος ἡμῶν, καὶ εἰς ἓνα τοσούτον εὐστροφὸν ἐλιγμὸν ἐκένωσε τὰ πιττόλιά του ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς μας, ὑβρίζων τὴν πίστιν μας· ὅλοι ἐστράφημεν καὶ ἐκενώσαμεν κατ' αὐτοῦ τὰ πυροβόλα μας, ἀλλὰ φαίνεται, ὅτι ἔτρεχε εὐιτροφέτερον τοῦ ἀνέμου, διότι αἱ βολαὶ μας δὲν τὸν ἤγγισαν ἕν, ἐνῶ αἱ ἰδικαὶ του συνέτριψαν τὴν χεῖρα ἐνὸς καὶ ἔκασαν τὴν ἄκρην τοῦ μανδύου μου.

Διάβολε! ἔκραζε, παρ' ὀλίγον ἡ εὐχὴ νὰ στραφῆ κατ' ἐμοῦ — ὄλον τὸ αἶμα ἀνέβη τότε εἰς τὴν κεφαλὴν μου μετὰ διπλὴν σφαιρὰν καὶ γομώσας τὸ πυροβόλον μου, ἐσυκώθην ὄρθιος καὶ ἠτοιμάσθην νὰ τὸ κενώσω ἀπηληπισμένα εἰς τὸν πρώτον, ὅστις ἤθελε διαδοῆ. Ἡ μοῖρα ἠθέλησε νὰ μοὶ δώσῃ πλήρη ἐκδίκησιν, καὶ, ὁ πρώτος, τὸν ὅποιον ἠκολούθουν διὰ τοῦ βλέμματός, ὡς ὁ Θερευτῆς τὴν ἄγρην του, ἐνθαβρυνθεῖς, φαίνεται, ἀφοῦ πρώτον ἔκαμε μέγαν τινὰ κύκλον, ἐστρέφετο καὶ πάλιν πρὸς ἡμᾶς.

Ἄφετέ τον, λέγω, ἄφετέ τον! οὐδαίς, παρακαλῶ, μὴ τὸν ἐγγίση, εἶναι ἰδικός μου καὶ σὰς τὸν χαρίζω, ἂν θέλετε νεκρὸν, πλὴν τῆς χειρὸς του βεβαίως, ἥτις ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ μανδύου μου.

— Τὴν ἄλλην χεῖρα, τὴν θέλω ἐγὼ! εἶπεν ὁ ἡμέτερος πληγωμένος, καθόσον τὴν ἰδικὴν μου τὴν κατέστησεν ἄχρηστον ἤδη ὁ ἄπιστος!

Ἐν τῷ μεταξύ ἐπλησίασε τὸ θῦμα μου καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐκκενώσῃ καθ' ἡμῶν καὶ πάλιν θριαμβευτικῶς τὰ πιστόλιά του· ὁ δάκτυλός μου ἤγγιζεν ἤδη τὸ σκάνδαλον τοῦ ὄπλου μου, καὶ τόσον ἦμην βέβαιος περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ, ὥστε μὲ ὀρθαλοὺς σχεδὸν ἡμικλειστους ἐπυροβόλησα καὶ ὅταν τοὺς ἦν ὄξα ὁ καλὸς σου τούρκος εὐρίσκατο ἤδη χαμαὶ δάκνων τὴν γλῶσσαν σου, καὶ ἀμφιβάλλω ἂν ἐπρόφρασε νὰ προσφέρῃ Ἀλλάχ! ἐνῶ ὁ ὑπερήφανος ἵππὸς του ἀνορθωθείς πρὸς στιγμὴν καὶ ῥίψας βλέμμα ἀπελπισίας, ἐχύθη πρὸς τὴν πεδιάδα, φεύγων ὡς ἀστραπή.

— Εὐγε! Προηγούμενε· εἰς ὑγείαν σου! εἶναι εὐκαιρία, νομίζω, καθ' ἣν δυνάμεθα νὰ πῶμεν ἐν ποτηράκι· ἀφοῦ τὸν ἐρρίψας καὶ ἐδόξασθης.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ τρισυγενέστατοι!

— Χωρὶς ἄλλο, γενναίως, μίαν ἡμέραν, ἡ ἱστορία θὰ διηγεῖται, ὅτι εἰς . . .

— Ἄφετε, παρακαλῶ, τὰς εἰρωνείας, ἂν θέλετε νὰ τελειώσω, διότι πλησιάζει νὰ ὑπερῶξῃ, καὶ ἐγὼ θέλω μάγισσα.

— Βέβαια! βέβαια μάγισσα.

— Λοιπὸν ἐξακολούθει, ἔλεγες, ὅτι ὁ τούρκος ἔπεσεν, ὁ δὲ ἵππὸς του τὸν ἀφῆκε καὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ τὸν κλάσῃ, χωρὶς νὰ τὸν νεκροφιλήσῃ τοῦλάχιστον ἀγνωμόν ζῶον. . . τέραμ τέραμ — τέραμ, τέραμ. . . ἔλα βοήθητε κύριοι. . . νὰψάλλωμεν εἰς δόξαν τοῦ Προηγούμενου. . .

— Πλὴν τί, κύριοι, δὲν τὸ πιστεύετε; ἂν ἔξῃ ὁ Στρατηγὸς ἡδύνασθε νὰ τὸν ἐρωτήσητε, ὅποιος μαρτυρίας περὶ ἐμοῦ ἔδωκεν οἱ συνοπλίται μου, ἐγὼ ἦμην ὁ ἦμος τῆς σπείρας μας — καὶ δόλου δὲν ἦν

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

Θελα φανεί εγωιστής, αν επαναλάμβανα ο,τι ο γέρον ο επισθεν μου τοποθετημένος οπλίτης και οι περι αυτον επελεγον εις δόξαν μου.

- Ας ακουσωμεν τι ελεγον περι του ηρωος.
- Ειπέτο! ειπέτο και σοι υποσχόμεθα να μην γελάσωμεν.
- Αιόλου δεν με μέλλει αν γελάσετε, η δεν γελάσετε' αλλ' ετερον επεισόδιον, θλιβερά συνέπεια της δόξης μου με κάμνει να σιωπώ.
- Τώρα δα μα; εκίνησες την περιέργειαν λέγε, λέγε, μα τους ιππότας!

— Αφου το θέλετε ιδου. Εγω ερρίφθην τότε να λάβω την κεφαλήν του τούρκου.

— Συγγνώμη, Προηγούμενε, πρέπει να είμεθα συνεπεις αν ενθυμῆσαι, ειχες ειπή, οτι μόνον την χείρα του ηθελας.

— Αστειοι! εστω λοιπόν' ερρίφθην να αποκόψω την χείρα του, οι συμμαχηται μου, οτινες ηγνώουν βεβαίως τον σκοπόν μου, βλέποντές με να σύρω την μάχαιραν και να όρμω, ώρμησαν και ουτοι κατόπιν μου με γυμνάς τας μαχίρας και μεθ' ημων ο γέρον οπλίτης και επισθεν αυτου τινες άλλοι και παρεκει άλλοι, και ουτω ευρέθην κατά τύχην επί κεφαλῆς όλων αυτων απέναντι' εχθρικής σπείρας, ητις εκινήθη επίσης να λάβη τον νεκρον του αρχηγου της.

— Εδω σε θέλω τώρα, Προηγούμενε! πως εκτύπα η καρδια σου.

— Τιποτε, φίλοι μου, τας πρώτας στιγμάς, συγκινείσαι, βίγοις ως εκεινον, οστις εισέρχεται κατά πρώτον εις το θερμόλουτρον, κατόπιν όμως το πυρ σε θερμαίνει και αι αναθυμιάσεις της πυρίτιδος σε συγκινούν τοσοϋτον, ωστε ουτε καν σκέπτεσαι, περι τινος άλλου, ειμη μόνον πως να καταβάλῃς τον αντίμαχον' δια τουτο, όταν εκινδύνευσα να ελθω σχεδόν εις χείρας, διότι οι τούρκοι είναι όρμητικοι εις τας επιθέσεις των, ουδύλωσ ενθυμήθην οτι παιζω με τον θάνατον, του οποιου το ελάχιστον κτύπημα είναι θάνατος. Ευτυχεις στιγμη!

Εμπρός! εμπρός! ητον η γενική φωνή. Εμπρός! εκραζα και εγω, και μετα μικράν τινα πεισματώδη συμπλοκήν, ο εχθρος μη δυναθείς να ανθεξῃ εις την όρμην ημων και τοι ολιγωτέρων, ιδου ετραπή εις φυγήν και ημεεις ευρέθημεν κύριοι του πεδίου και ενός λόφου, εφ' ου ετοποθετήθημεν, ανευ αρχηγου όμως, ανευ τάξεως' αλλα καθεις περι της εκυτου αμύνης και συντηρήσεως φροντίζων.

— Αλλ' η χειρ την οποίαν ωρκίσθης να κόψῃς.

— Εν τη όρμη μου ουτε καν εσκέφθην, άλλως τε άλλοι ελαβον αυτον κόπον, και δια να συλίσωσι τα χρυσοκέντητά του, δεν αμφιβάλλω, οτι τῶ απέκοψαν και τας δύο τοι χείρας' εγω ηρκέσθην μόνον να πατήσω διαβαίνων το βλάσφημον στόμα του.

— Πλην αν ητο ζωντανός και σοι εδακνε τον πόδα;

— Χά! χά! τῶ οντι ειδικτε ανοητία; και η μεγαλητέρα, οτι ηδη χήθην να πατήσω ουτω και του σουλτάνου του το πτώμα, αφου και εκεινοι επάτησαν πῃτε του Κωνσταντινου μας τον αιμοδαφή νεκρον ...

(ακολουθει.)

- Και τελospάντων, μικρέ μου σκανδαλοποιε, τι νέα εχομεν;
- Εχομεν . . . εχομεν δύο νέους υπουργους.
- Ευγε! εχεις καλον μνημονικόν βλέπω' αλλα νεώτερον τι, ευφύεστατέ μου, δεν εχομεν;
- Εχομεν τους νέους αντιπροεδρους της Γερουσίας, τους οποιους μόλις χθες εγέννησεν η σεβαστή πλειοψηφία.
- Και δυνάμεθα, αν δεν είναι τόλμη, να ερωτήσωμεν τινες εισί;
- Μάλιστα, με όλον το θάρρος, γέροντά μου' είναι ο Κ. Μέξης παμφηρει και Κ. ο Ψύλλας... οχι! με συγχωρεις.— Μέξης, και ο Κύριος Μαγγίνας, ηθελα να ειπω. Παρέδραμα, βλέπεις, καθως παρέδραμα και μια ψήφος υπέρ του Κ. Μαγγίνα, οστις ελαχε δια ψήφων 16 απέναντι του Κ. Ψύλλα επιλαχόντος δια ψήφων 15 . . . παρόντων 30 μελών.
- Νόστιμον ηθελεν εισθαι, αν ισοψήφουν.
- Τι να σε κάμω, όπου δεν θέλεις να αναμιγνυόμεθα εις τα πολιτικά, άλλως πολλά νόστιμα ηθελον γίνεσθαι δια της ελαστικής ουρας μου εφ' ης και υπουργοι, και γερουσιασταί και βουλευταί ηθελον φαίνεσθαι σκηνοδοχαι, καθως και η ψήφος υπερπηδήσασα της κάλπης τον φράκτιν, ηθελε σοι είναι γνωστον σήμερα τινος ητο' αλλα τώρα δεν σοι λέγω, οτι ητο — η της αγαθῆς μετριοπροσόνης. . . .
- Άρες κατά μέρος τα πολιτικά και ειπέ με, άλλο τι νέον υπάρχει;
- Ειξεύρω και εγω; α, μάλιστα υπάρχει. Οι νέοι γραμματεεις της γερουσίας, οι αξιότιμοι γερουσιασταί Κ. Κ. Οικονόμου και Μαυρομαμάτης. Και ιδε οποια σύμπτωσις και επί της ελόγη; των Κ. Κ. γραμματέων συνέβη ο,τι και επί της των αντιπροεδρων' μια ελόγημένη ψήφος, αν εγραφε Χαραλάμπη, ο έντιμος ουτος Γερουσιαστής ισοψήφης: μετα του Κ. Μαυρομαμάτη, αλλ' η πονηρά. . . .
- Δεν θέλω πλειότερον επ' αυτου. άλλο τι νέον υπάρχει;
- Να σκεφθῶ . . . Α, μάλιστα' η νέα στολή των αστυνομικων κλητήρων της οποίας το ωραιότερον είναι ο σκληρός λαϊμοδέτης και η κλίσις του καλύμματός των' το μεν, διότι νομίζεις, οτι είναι κίνεσ

διά πνίξιμον, και διατοῦτο τοῖς ἐπέρασαν αὐτὸν τὸν κρίκον, τὸν ὁποῖον ἐνῶ σφίγγουν διά νά γίνωνται. Ζηποῖ, αἴφνης βλέπει, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ἐξογκοῦνται ὡς τοῦ ἀσπνιγομένου, και ὁ τράχηλός τῶν μένει ἀκίνητος· τὸ δὲ, διότι ἔχει τὴν πρὸς τὰ κάτω διεύθυνσιν τῆς σεβαστῆς βινὸς τῆς διευθύνσεως, και ἀφίνει νά φαίνεται γυμνὸν ὡς εἶναι και ζηρὸν τὸ ἐπισθεν μέρος τοῦ κρανίου τῶν. . .

— Πολὺ καλὰ ἄλλο νέον;

— Τὴν νέαν φάσιν τῆς σελήνης, τὸν νέον βορρᾶν, τὴν νέαν Ἑλληνικὴν πύραστασιν ὁ Λοχίας Παλαύρας. . .

— Ὅστις εἶσαι σὺ, παμπόνηρη! ἀφοῦ θέλεις νά μοῦ λέγῃς ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

— Μήγαρ εἰξεύρω τὸ ταλαίπωρο, και τί θέλεις νά σοὶ ἀναγγήλλω; ἀν ὀνομάσω ὑπουργοὺς, μὴ, μοῦ φωνάζεις, μὴ ἀνακατόνεσαι, λέγει, εἰς τὰ πολιτικά· ἀν εἰπῶ, ὅτι ἡ τάδε, ἥτις ἐφόρει πράσινον ἐπενδύτην, ἥδη μετέβαλεν αὐτὸν διατρέγουσα ἐφ' ἀμάξης. . . . σώπαινε μοὶ λέγεις μοῦ κλείεις τὸ στόμα—δυσαρεστῆται ὁ κόσμος, μὴ λέγῃς πλέον διά τὰ κρινολίνα, μὴν λέγῃς τοῦτο, σιωπά ἐκεῖνο. Λέγε μου λοιπὸν τί θέλεις νά σοὶ εἶπω.

— Ἐλεγες περὶ τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῆς γερουσίας, λοιπὸν αὐτὰ ἦσαν πολλὰ εὐμορφα νέα, ἐκεῖ σιμὰ λοιπὸν τίποτε ἄλλο νεώτερον δὲν ὑπάρχει;

— Ἐκεῖ σιμὰ. . . . εἰξεύρω και ἐγὼ;

— Τί εἰξεύρεις λοιπὸν, ἀφοῦ δὲν εἶσαι ἐνήμερος τῶν νέων;

— Εἰξεύρω, ὅτι ὑπάρχει τὸ νεοδηθὲν ἐκπαιδευτήριον τοῦ Κ. Παπαδοπούλου και συντροφία, ὠραῖον κατάστημα, ἕ Δέσποτα; tropo Iouso ὅμως και πολλὰ ἡ ἐπίδειξις τῆς στολῆς τῶν μαθητευομένων ἐκεῖ· και γράμματα, νομιζῶ. . . . , χοροὺς ὅσους θέλεις και τραγούδια, θεατρικὰς παραστάσεις. . . . ἐσωτερικῶς εἶναι μίξ παράδεισος, αὐτὸ τὸ κατάστημα· ἐξωτερικῶς παρίσταται ὡς τὸ οὐράνιον τόξον μετὰ τὰ πλοῦσια χρώματά του, τὸ ὁποῖον βλέπομεν ὅταν ἰστάμεθα μετὰ τὸ ἡλίον και νέφους, ὅθεν πίπτει βροχὴ (χρυσῆ ἐννοεῖς βέβαια, ἐρχομένη ἀπὸ τῆς Βλαχίας τὰ βόρεια μέρη).

— Πολὺ ἐπήδησες, Στανᾶ μου, σιμώτερα.

— Σιμώτερα; ᾶ, εἶναι ὁ νέος πρόεδρος τῆς Βουλῆς. . . .

— Εὐγε! ἀκόμη σιμώτερα.

— Καὶ αὐτὸ τὸ ἐπέτυχαν μιζῶ, εἶναι τὰ νέα, τὰ νεώτατα ὑποδήματα τοῦ πρωτοκολλιστοῦ.

— Ὡ! πολὺ χαμηλά.

— Λοιπὸν, τὸ νέον καπέλλο τοῦ ἑνὸς συντάκτου τῶν πρακτικῶν τῆς, διότι ὁ ἕτερος εἶναι ἀγνὸν ἑλληνόπουλο, δὲν ἀλλάσσει κάλυμμα, ἐπε δὴ φορεῖ φουστάνελλα.

— Ἀ! τώρα ἤγγισες περὶ συντακτῶν πρόκειται, ὄχι, τῆς Βουλῆς, οὔτε πάλιν περὶ φουστάνελλας.

— Λοιπὸν, περὶ Γερουσίας και συντάκταις.

— Αὐτό, μάξιμα! τίποτε λοιπὸν νέον δὲν ἔχομεν. . . .

— Τίποτε, φίλε μου, τίποτε νεώτερον δὲν ἔχω νά σοὶ εἶπω· διότι ἀμφοτέρω, και οἱ δύο, συντάκται εἶναι νέοι, νεώτατοι και νεώτεροι δὲν εἶναι δυνατὸν νά γίνωσιν· ἐκτὸς μόνον ἀν ὑπερσχύση ἡ κατὰ τῶν νέων ἀντιπολίτευσις τῶν γερόντων, και ἡ πλειονοψηφία προσκαλέσει γέροντας συντάκταις διά τὸ ὁμοιόμορφον· ἀλλὰ τότε ἡ πράξις αὕτη, ὅσον ἀθῶα και ἀν ὑποτεθῆ, ἀντιβαίνει εἰς τὰ κυβερνητικὰ μέτρα, προσκρούει εἰς τὸν νέον συρμὸν, ἡ ψῆφός τῶν πιθανὸν νά θεωρηθῆ πείσμα ἡ ἐκ συστήματος ἀντιδρᾶσις κατὰ τῆς νέας γενεᾶς, και ἰδοὺ ἡ κοινωνία διαίρειται ἀμέσως εἰς δύο στρατόπεδα, και τὸ σύνθημα ῥίπτεται—Νέος εἶσαι ἡ γέρον—καθὼς ἄλλοτε μετὰ τῶν πάλαι Ἀβδηριτῶν—ὄνος ἡ σκιά—Μολονότι τί σὲ μέλλει! Σὺ ὡς συντάκταις μὲν εἶσαι νέος, νεώτατος, ὡς Ἀβδηριτῆς δὲ εἶσαι ἐσχάτο γηρος· ὥστε οἰαδήπτε μερὶς καταβάλλῃ τὴν ἄλλην εἶσαι νικητῆς. . . Ἀλλὰ τὸ δυσᾶρεστον εἶναι, ὅτι οὐδὲν τούτων γίνεται· διότι οἱ γέροντες, ἐνοοῦν μὲν, ὅτι ἡ νέα γενεὰ τοὺς προσκαλεῖ τολμηρῶς εἰς ἀγῶνα, ἀλλ' εἶναι γέροντες, και οἱ γέροντες σκέπτονται πολλὰ, διότι ἡ πείρα πολλὰ τοὺς ἐδίδασκεν. Ἐπομένως ποῦ δυνάμεις νά ἀντικρούσωσι τὸ διέπον πν εὐμα τῆς νέας ἐποχῆς. Ἡ φρόνησις λοιπὸν ἀπαιτεῖ, σοῦ λέγουσιν οἱ λευκοῖ ριχες οὗτοι κυβερνηταί, ἐὰν θέλῃς νά σώσης και νά σωθῆς—ὅτε μὲν τῷ κύματι φέρεσθαι, ὅτε δὲ τῷ πνεύματι ἀναστέλλειν—λοιπὸν δὲν ἔχεις ἡ νά μένῃς εἰς ἐνοπλον οὐδετερότητα, με χαρτί και με κονδύλι ἀνά χεῖρας, νά καλῆσαι ὅτε μὲν συντάκταις τῶν πρακτικῶν τῆς Γερουσίας; ὅτε δὲ τοῦ Ἀβδηριτοῦ.

Ἐγὼ ὅμως πνίγομαι, σκάνω, σκάνω και πνίγομαι ἀπὸ τὰ κακὸ μου, και

Ἀλλοίμονο σ' ἐμένα

Ποῦ πάσχω δι' ἐσένα.

και ἄδικα τῶν ἀδικῶν, τοῦ κακοῦ θά χαθῶ, θά σβίσω· καθὼς γάνεται ἡ φωνὴ τοῦ διαβάτου εἰς τὴν ἔρημον, καθὼς σβέννυται τὸ βλέμμα τῆς φθισικῆς κόρης, καθὼς ὁ στεναγμὸς τοῦ τάφου, ἡ ἐλπίς (ὄχι ἡ ἐφημερίς, νάχωμε και τὸ νοῦ μας, διότι μόνη αὕτη δὲν γάνεται) εἰς τὸν νεκρὸν, καθὼς τέλος πάντων ἐχάθη, ἐσβέσθη τὸ εὐγενὲς τῆς νεολαίας αἶσθημα (ἐκτὸς τοῦ ἐργολαβικοῦ) ἥτις εἶναι αἱ χρησταί τῆς πατρίδος ἐλπίδες, και ἡ φεύγει τὸν τόπον τῆς γενέσεως ἡ πολυπραγμονεῖ διά τὸν ταινιδέσμον τῆς μιᾶς ἡ τὴν καλῶς ὑποδημένην πτέρναν τῆς ἄλλης· ὅτε μὲν ἐντὸς τοῦ καφρανεῖου δομινίζουσα ἡ σφαιροκυποῦσα με μόνον τοῦ μαρασμοῦ ἡ τῆς διασθορᾶς τὸ μειδίωμα εἰς τὰ χεῖλη, ἡ κατατρίβουσα τὰς ὁδοὺς, τὰς τριόδους ἀπὸ πρωῆς μέχρις ἐσπέρας ὅπου θεατρίζεται στερομένη τὴν ἐπιούσιον.

— Ἐλα, Ἐλα μεμψίμοιρε, ἔφες τὰς ἱερεμιάδας, ψάλλε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ὠραίας ἐκείνης, ὕμνησε τὴν δόξαν μιᾶς ἀριστοκρατίδος καλλονῆς, ἥτις ἀφῆκεν ἀναμνήσεις. . . τέλος

. . . Τὸν ἔρωτα τὰ πάθη

Ὅσα πληγώνουν τῆς πικρᾶς καρδίας μας τὰ βᾶθη.

—Μάξιμα, μετὰ χαρᾶς, ἀν θέλῃς νά σοῦ ψάλλω τὸν ἔρωτά μου, τοὺς

πόθους μου είμαι έτοιμος· άκουσε τὸ τραγουδάκι μου καὶ μὴ μὲ κατακρίνης ἂν ἡ χορδὴ τῆς λύρας μου εἶναι ὀλίγον παράφρωνος. Εἶμαι αἰσθηματίας, ἀγαπῶ τὴν ποίησιν, πλὴν δὲν ἐγεννήθην ποιητῆς. Μολαταυτὰ

Φιλελεύθερο παιδάκι,
Εἰς τὰ νύχια μου πατῶ
Σύνταγμα ἴσ' ἄν δαιμονάκι,
Εὐγενέστατοι, ζητῶ.

Εἶσθε τόσοι, κ' ὁ καθείς σας,
Ἐχ' ἄξιαν δι' ἑπτὰ,
Ἄν τὸν ἴσκιό τῆς τιμῆς σας
Ἀγοράσω μὲ λεπτά.

Πλὴν τιμὴν δὲν ἀγοράζω,
Τιμημένο περπατῶ,
Σὺν δαιμονισμένο κράζω
Σύντα . . . Σύνταγμα ζητῶ.

Σύνταγμα, καὶ γερουσία,
Καὶ βουλὴ, καὶ ὑπουργοὶ
Ἀάμπουν εἰς τὴν πολιτεία,
Καθὼς λάμπει ἡ αὐγή.

Μὲ χαμόγελο σκασμένο
Μερικοὶ μὲ χαιρετοῦν,
Κ' ἓνα χάρτην τυπωμένο
Εἰς τὰ χέρια τῶν κρατοῦν.

Ὅχι χάρτην τυπωμένο
Μὰ τὴν γῆν ὅπου πατῶ!
Σύνταγμα ἐφηρμοσμένο
Εἰς τὰ στήθη μου κρατῶ.

Ἐφυγαν οἱ τυποκτόνοι,
Ἐφυγαν οἱ πονηροί·
Ὁ πατέρας τὰ μαλώνει
Τὰ παιδιὰ τὰ τιμωρεῖ.

Καὶ τοὺς γέρους, ἴσ' ἄν μανίση
Ὁ Θεὸς κάμμιά αὐγῆ,
Λάβει θὰ τοὺς περιχύση,
Ποῦ ἀπ' τὴν κόλκω θὰ ἔγῃ.

Ἐλληνόπειυλα ἔλατε
Καὶ μαζῆ μου τὸ χορὸ
Στήσετε, πλὴν μὴ γελάτε
Μὲ τὰ ρούχα ποῦ φορῶ.

Φιλελεύθερο παιδάκι,
Ὀρφανὸ, χωρὶς λεπτό·
Ἦωμί μόνον καὶ νεράκι
Καὶ τὸ Σύνταγμα ζητῶ.

— Μὰ ταις χάραϊς σου! μικρὲ μου, ὁμολογῶ, ὅτι ἂν δὲν ἔχης κλέψει τὸ ἔργον αὐτὸ ἀπὸ τίνος ποιητοῦ μας τὸ χαρτοφυλάκιον . . .

— Τί! χί χί! χί! αὐτὰ εἶναι τὰ σκοτώματα. Εἰπέ με! εἰπέ με γρήγορα· ἀστειεύεσαι ἢ μὲ τὰ σωστά σου λαλεῖς; διότι πνίγομαι ἀπὸ πείσμα.

— Νὰ σὲ εἰπῶ, δαιμόνιον· κατὰ τὰς περιστάσεις, φίλε μου· ἂν ἦναι ἰδικόν σου, ἀστειεύομαι, ἂν ὄχι τότε . . .

— Ἴδὲ τοῦ διαβόλου τὸν Ἀβδηρίτην (καλὰ σὲ λέγω) τὸ ἔστρεψε εἰς τὴν διπλωματίαν, εἰς τὴν πολιτικὴν . . . Ἀί, φίλε μου, αὐτὸ εἶναι διὰ τὴν μάθησιν, ὅτι εἶμαι δαιμόνιον, ὄχι τοῦ ἀνέμου, ἀλλὰ πνεῦμα πάνσοφον. Θὰ γίνω λοιπὸν καὶ ποιητῆς πρὸς σάτυραν τῶν ποιητῶν μας, ὅτινες ἀντὶ τὴν δίδου καὶ τινὰ ἀνθοδέσμην δημοτικῶν ἄσματων, συγκινούντων τὸ ἔθνικόν αἶσθημα, τὴν ἔθνικὴν φιλοτιμίαν εἰς μέτρον εὐστροφῶν καὶ χάριεν, ὥστε νὰ ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, ὡς τοῦ χρυσοῦ ἐκείνου Βερανζέρου τὰ ἄσματα, τὰ ὅποια μόνον διότι παρῶδισαν οἱ ἀδελφοὶ Σουτσοι, ἐπροκάλεσαν εἰς τοὺς νηπιώδεις χρόνους μας τὸν ἐπίσημον καὶ βαρὺν στέφανον τοῦ ποιητοῦ, ἐνῶ ὁ πρωτότυπος ἐκεῖνος Βερανζέρος ἐκαλεῖτο λίαν μετριοφρονῶς ἄσματοποιός· ἀντὶ λοιπὸν ἡ σημερινὴ ποίησις νὰ πληρῶνη καὶ πρὸς τὴν κοινωνίαν τῆς φέρον τῆς, ἀπαιτεῖ λίαν ἐγνωστικῶς νὰ πληρῶνη ἡ κοινωνία κατ' ἔτος φέρον πρὸς αὐτοὺς, διότι κἀθηται ἀπαθέστατα καὶ δολοφονοῦσι, μὲ τὸ σκεπᾶρι βέβαια, τὴν μελωδικὴν γλῶσσαν μας, περιφρονούντες τὴν νεωτέραν περὶ ποιήσεως αἴσθησιν ἡμῶν, διὰ τὴν γράψωσι τὰ μελιρρήτα ταῦτα ποιητικὰ . . .

πολλὰ, πολλὰ, πολλὰ
πολλὰ ἔτη εἰς πολλὰ . . .

Τὰ ὅποια τῷ ἐνέπνευσε τῶν χιλίων δραχμῶν τὸ ἀνταγωνισμὸν καὶ τῆς σχολαστικῆς ἐπιτροπῆς οἱ κανόνες τῆς ἐξελέγξεως. Ἀφοῦ λοιπὸν οἱ ἀνταγωνιστὰι τῶν δραχμῶν καλοῦνται ποιηταί, θὰ δεῖξω καὶ ἐγὼ, ὅτι εἶμαι ποιητῆς καὶ στιχοῦργός· καὶ ἂν δὲν μὲ στεφανώσης ἔχε τὴν ἁμαρτίαν· πνίγομαι μὲ μίαν σκληρὰν ὁμοιοκαταληξίαν, καθὼς ἐσχάτως ἐπνίγη εἰς ἀξιόλογος νέος εἰς τὰ

Οἶδα, λέει κόμματα, λυσσῶντα τοῦ Ἄδρια
Τὰς ἀπορρώγας πλήξαντα ἄκτας τῆς κεφαλῆς του . . .

καὶ τόσοι ἄλλοι ἀτυχεῖς, οἵτινες ἐπὶ ματαίῳ κατέκοψαν τὰς χεῖρας τῶν, μέχρις οὐ πελεκήσωσι τρεῖς χιλιάδες στίχους, ἀπέναντι χιλίων δραχμῶν, δηλαδή τρεῖς δραχ. τὸν στίχον. Εὐθηνά, μὰ τοὺς στίχους!

— Αἶ! μὴ θυμῶνῃς δὲ καὶ κκογλωσσεῖς διότι εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἐπαναλάβω (καθόσον ἐγώ, βλέπεις, δὲν εἶμαι ποιητῆς) τὸ ἐξῆς δίστιχον, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἐβρέθη ἐπιτυχῶς,

Ποιητῆς κ' ὁ Σατανᾶς μου, στιχουργεῖ κ' ὅταν κοιμᾶται,

Καὶ ὁμοιοκαταλήκτως μὲ πηδήματα πλανᾶται.

Πλὴν ἰδὲ ὅποια σύμπτωσις, πονηρῆ μου, μοὶ διηγήθησαν τὴν προχθὲς τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον.

Ποιητῆς ἀδόκιμος εἶπεν εἰς φίλον του πρό τινων ἡμερῶν — τὸν παρελθόντα μῆνα, καλέ μου, εἶδε τὸ φῶς τὸ γνωστὸν ποίημά μου καὶ ἐν τέκνον μου — ὁ δὲ φίλος του μειδιῶν, ἀπεκρίθη — εὐχομαι τὸ τέκνον σας νὰ ἔχῃ πλειοτέραν ζωὴν τοῦ ποιήματός σας.

— Τὸ ὁποῖον θὰ εἰπῆ Δέσποτα;

— Ὅτι δὲν πρέπει νὰ πστεύῃ τις τὰ ὄνειρα.

— Πρὸ μικροῦ ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου τοῦ Κ. Βούργαρη, ὁ γραμματεὺς τῆς ὑπαστυνομίας Πειραιῶς Ἀριστ. Θεσσαλίδης ἐπαύθη, καθὼς παύονται οἱ μὴ ἔχοντες ἰσχυροὺς προστάτας ὑπάλληλοι, ὅτε ἡ ἱκανότης καὶ τιμιότης δὲν εἶναι ἀρκοῦντοῦτον. — Χωρὶς νὰ κατακρίνωμεν τὸν διάδοχόν του, παρατηροῦμεν, ὅτι δικαιούται ὁ πκυθὲς ὑπάλληλος νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν εἰς ἣν ἐξησκήθη, διοριζομένου τοῦ κατέχοντος ἤδη αὐτὴν, εἰς ἣν ὑδοκίμει ἄλλοτε ὑπηρεσίαν.

— Δαιμόνιον, μᾶς ἠρώτησαν τινες, διατί ἐκ μέρους τῆς Αὐγῆς ὠνομάσαμεν ὑπουργεῖον συκαίμενον ἀπὸ μακαριτίας; τί νὰ ἀπαντήσωμεν; λέγε σὺ τώρα, σοφέ μου.

— Ὅτι . . . Διότι . . . ἤθελε νὰ δείξῃ, ὅτι . . . ἡ ὑπουργεῖα τῶν γερόντων δὲν εἶναι πλέον διὰ τὸν νέον τοῦτον κόσμον, ἔνθα τὰ νέα ὑπερπελεύουσαν καθὼς τὸ ναί!

— Βλέπων τις τετελεσμένον τὸ οἰκοδόμημα τοῦ ναοῦ τῆς Μητροπόλεως χεῖρει, διότι ἀπηλύταμεν τέλος δαπάνη τῶν ὁμογενῶν ἄξιον τῆς ἀνεπτυγμένης κοινωνίας ἡμῶν ἐκκλησίας πλὴν ἐνθ' εὐχεται ὑπὲρ τῶν συνδραμόντων τὴν ἀνέγερσιν, εὐχεται συγχρόνως καὶ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ σχεδιαγράφαντος τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο οἰκοδόμημα. — Ὑπὲρ τοῦ Ἑλλήνος ἀρχιτέκτονος Κ. Ζέζου ἀποθανόντος πρότινος. . . .

Τὴν τεθλιμμένην σύζυγόν του ἐγκατέλειψεν μὲ τέσσαρα ἀτυχῆ ὄρφανά· ἐλπίζεται ὅτι ἡ κυβέρνησις θέλει φροντίσει νὰ περιθάλψῃ αὐτὰ καὶ συνδράμει εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν, ἀφοῦ οἱ ἱκανῶς καὶ εὐαρέστως ὑπηρετοῦντες ἐπὶ πολλὰ ἔτη δημόσιοι ὑπάλληλοι ἀποθνήσκουσιν ἀποροί.